

ז. **באותה שעה אמרו אל יצא אדם בסנDEL המסומר.** הפעולה שמאורעות פרטיים פועלים על נפש גдолי העם, המנהיגים אותו בדרך חיים, היא תמיד מכוונת ע"פ עצת ד' העליונה למטרתה התכלייתית. אין דבר אחד לבטלה, ואין פעולה מתוארת בצביון פרטי שלא יהיה בה לימוד מסודר, כשלוקחים אותו בדרכי אמת והגיוון צדק. המחזאה של השפלות, של התגברות הדמיון של פחדי השוא וכל הרעה היוצאת ממנה, מחזה סנDEL המסומר והפעלו על הציור, הנם כי"כ מתאימים והתאים ממד בחזיוון חכמי הדור בהרגשה عمוקה, עד שהרגשת השעה, מצאו אותה ראוייה להיות נחקרת לזכר עולם, והכשירהו שתפעל את פועלתה לרך את ההשתקעות של הדמיון המסומר, ולהתקרב אל אור השכל הזורח ע"י אורה של תורה בקרב ישראל. ובאותה שעה המוכשרת לכך, בהtaglot הצד המזיק של התוצאות המבהילות, תולדות הדרכה ארוכה שאינה מתקנת בארכות החיים בכללות האומה, הייתה מושרת הגזרה להשמע, אל יצא אדם בסנDEL המסומר.

ח. **אי הפי בחול נמי ליתסר, מעשה הוה בשבת הוה.** בעת התגברות הרוח, אז שכח הדמיון הוא מזוקק ומעודן פועל הרבה לטובה ולברכה, וכשהוא משוקע ברשעה, בבערות ובגסות, פועל לבלע ולהשחתת. ע"כ מעשה הוה בשבת, יום הנועד לרוממות וקדושת שלל טוב. ודוקא אז יכול הנזק להיות גדול ע"י הסתמורות הדמיונית באופן מוגשם וקבוע. ורבה מאד התועלת בהתרחקה ויבא תחתיה אור חכמת אמת ותורת חיים המופיעה לישראל ביום מנוחה, ביום שבת קודש. ועת זמן לכל חפצ', מגיד מראשית אחרית וקורא הדורות מראש, להגביל את הפעולות כולם מגדולן ועד קטן, ע"פ הערכים הרוחניים הפנימיים המכונינים אליהן, שהם נפעים מהן בכל אופן, ביחס ע"פ הסגולה האלהית העליונה אשר לנשמה הגדולה של הכנסת ישראל, שזרמי החיים הרוחניים מתגלים בקרבה מכל מגע וכל עסק מעשי כפי הרואין לו, שע"כ הם מצויינים במצב, ו"חדרים גם ישנים דודי צפנתי לך", וכולם נשמרים באהבה מכל יודע ומכיר את דרך הרוח האلهי המפיח בקרים.

1) אגרות הראה / כוץ א / קפד: לאות לאט, ולפעמים ג"כ בדילוג ובקיעה, נקשר את הלבבות לחים בריאות. אז ישוב החפץ לעסוק בבניון האומה ברוחו האיתן, לא בשבייל להקרות רב או מפורסם, ולא בשבייל לקבל שכר טוב וחלוקת נאה בגין עdon, ולא להנצל בזופות זה ממוקדי שאל ומלאכי חבלה. כל אלה המחשבות, אף שאמת נצחית טבואה בהן, הן קטנות ופערות, לגבי המחשבה העזה המתגברת ע"י ההזנה הבריאה של לhmaה של תורה, העשו סולת שמן ודבש, שכפי גדרה כך היא פשוטה, טובת האומה ותפארת עזה, הצלתה מתוך המהפהכה, והרמת קרנה בכבוד, זה הוא העdon והגנו, שאין קץ לעציו, ענפיו ופריו, ואין ערוץ לחמדת עיניים של ירך דשאיו ופרחיו.

2) עיןiah / שבת א / פרק ראשון / מב. חייב אדם למשמש בגבו ע"ש עם חשכה, א"ר יוסף הלכתא רבתי לשבת. אחד מיסודי קדושת השבת הוא להשוות [את] החיים החיצוניים אל ערך החיים הפנימיים, שכפי רב המרתק שביניהם יגרע מצב האדם וייה יותר רחוק מצביוונו שם לו אדון כל החפץ בהצלתו. הקדושה, המנוחה, העידון, הנה הטגולות המיוחדות לחיי האדם הפנימיים כשהם על טהרתם והשלמותם. אבל מה רחוקים הנה מהחיצוניים, שנסתבכו ככה ע"י אותם החשבונות הרבים שבקשו להם בני האדם, ושכחו מצדם את אשר עשו אלהים ישרו. ע"כ השבת בקדושתה היא מחזירה את כח החיים הפנימיים, שנחלש ע"י מה שהתעמדו בו ככה [כח] החיים החיצוניים [בצורתו] העכורה המתנגדת לו. ועוד זאת יתרה יעשה, יסול דרכו על החיים החיצוניים להשוותם אל החיים הפנימיים, למסך עליהם רוח מנוחה וקדושה, רוח עדן וחן. ע"כ צריך להיות נשמר בקדושת השבת מעד גם בצדדי החיצוניים. ע"כ אסרו בו חכמים זיל הרבה משום מראית עין, והורחבו [והוסמכו] הדברים החיצוניים ע"י הנבאים, (הלכתא ואסמכינחו אקרא), "וכבדתו", שלא יהיה (הילוך) [מלבושך] של שבת כשל חול, כבדהו בגדים נאים ובכל מיני כבוד וקדשה חיצונית עודפת על הפנימית העיקרית, כדי שתתפעל על החיים החיצוניים שהם הם הצרכים תיקון, להשרות עליהם רוח קדשה ומנוחה. ע"כ דבר אשר לפי מושגו הרוחני לא יבא בכלל חילול שבת, אמנס בהיותו מזדמן בתדירות יפעל על הצורה החיצונית להיות מעם קדושתה חיללה, מכח הכלל הגדול של תוכנת השבת יתחייב בזו הזרירות. שכחת איזה דבר בגבו לפি שורת ההלכה, אינה מכל חילול שבת, מתעסק הוא כדכתבו בתוספות. אמנס הצורה החיצונית אינה מבחנת בין ארחות הלב בכוונתם, ונמצאת קדושת השבת מתחילה מצדזה. ע"כ ימשמש ארם בגבו ע"ש עם חשכה, למען תהיא קדושת השבת שלמה גם בצורתה החיצונית. וע"ז אמר רב יוסף שהיא הלכתא רבתי, כלל גדול ההולך וمبرיח את כח קדושת השבת מרום מעלו הפנימית עד צורתו החיצונית, שהוא דבר רב בנסיבות ורב באיכות, משללת את קדושת השבת ושומרת צביונה, ומתאמת לתכליתו הרבתיה - להשוות קדושת החיים החיצוניים לkadushat החיים הפנימיים, שהם החיים השכליים והמוסריים של האדם מצד צורתו וצלמו צלם אלהים.